

## Capitolul 1

Vălul serii se lăsase asupra Coastei de Aur, Soarele apusese deja, iar luminile caselor străluceau ca niște stelute. Luna se oglindea în apa întunecată a canalului, O barcă singuratică aluneca prin fața casei lui Cleo Sertori. Pe geamul ușii de la intrare se zărea o lumină slabă. Zgomote ciudate răsunau în noaptea australiană - zgomote sumbre, amenințătoare...

Părinții și sora lui Cleo stăteau în sufragerie, uitându-se la televizor. Se difuza un documentar despre rechinii albi.

— Cumplit! zise Don, tatăl lui Cleo, arătând cu telecomanda spre televizor. Ăstora nu e bine să le ieși în cale...

Își ținea picioarele întinse comod, pe măsuta Nici nu îndrăzni să se miște în momentul în care, pe ecran, rechinul se năpusti asupra prăzii. Mama lui Cleo își ridică scurt pilviroa de la lucru. Apoi întoarse capul - asomenea reportaje despre adâncurile mării n-o interesau câtuși de puțin. Dar tatăl lui Cleo era pescar de când se cunoșteau. Tot ce avea legătură cu marea îl fascina.

— Tati, tu ai văzut vreodată un rechin alb în realitate? îl întreabă Kim, fascinată de ceea ce vedea la televizor.

— O singură dată, îi răspunse Don pe un ton grav, amintindu-și de acea zi îndepărtată. M-a costat captura pe o jumătate de zi de muncă și plasa de pescuit!

Își amintea de parcă fusese ieri. Don nu era un laș, dar atacul asupra bărcii sale îi înghețase sângele-n vine,

— Astea-s niște creaturi înfricoșătoare! zise el. Te rup în bucăți. În bucăți mici de tot. În fâșiuțe...

Don îi arată apoi lui Kim, pe degetul său, cam cât de mici ar fi fâșiuțele acelea, Kim se înfioră - la fel și Cleo, Fata cea mare stătea în ușa bucătăriei, Ținea în mână buretele de spălat vase și se uita îngrozită la televizor.

„De ce naiba ne-om uita la chestii de-astea?” se gândi ea. „Este înfiorător,, și înfricoșător... nici nu vreau să mă gândesc!”

Încet, se întoarse în bucătărie, privind către canapeaua unde se adunase toată familia ei.

— Kim? zise Cleo, uitându-se insistent la sora ei.

Dar Kim o ignora. Era absorbită de scenele de groază de la televizor,

— Kim! șuierea ei încă o dată, arătând cu capul spre bucătărie.

Fără chef, Kim se ridică și-și urmă sora în bucătărie.

Cleo se uită insistent la ea, întinzându-i buretele de vase.

— Ce-ai de gând cu spălatul vaselor? întreabă ea, privind-o pe Kim cu reproș.

Trecuse o săptămână de când Cleo și cele două prietene ale ei, Rikki Chadwick și Emma Gilbert, pluteau în derivă în largul mării, pe o barcă fără combustibil. Naufragiaseră, în cele din urmă, pe Insula Mako. Descoperiseră o grotă ciudată - iar acolo se întâmplase ceva de nepovestit. Din acea noapte, viața lor se schimbă cu totul. Era de ajuns ca o picătură de apă să le atingă pielea și, în câteva secunde, se transformau în sirene! Le creșteau cozi de pește, înotătoare, solzi... ce mai, tot tacâmul! Rikki și Emma se împăcaseră cu noua situație, dar pentru Cleo era un adevărat coșmar.

„În plus, din cauza asta îmi pierd și banii de buzunar”, se gândi ea supărată. „Nici nu pot risca să spăl vasele!” înainte, spălatul vaselor cădea în sarcina ei, dar acum trebuia să-și convingă sora s-o înlocuiască. Iar Kim putea fi convinsă numai într-un anumit fel...

— Zece dolari, zise Kim.

— Poftim? sări Cleo. Ieri mi-ai cerut doar cinci!

— Ascultă, vrei să fac asta în locul tău sau nu? întreabă Kim, cu o privire de îngeraș. E-adevărat... prețul a crescut. Pe de altă parte, aș prefera să mă uit la televizor. Zece dolari!

Cleo își încrucișă brațele pe piept, aruncându-i surorii ei priviri ucigătoare. „Ăsta-i șantaj!” se gândi ea. „Nu pot să cred că propria soră îmi face una ca asta!”

— Exclus! îi răspunse ea hotărâtă.

— De fapt, care-i problema ta? o întreabă Kim, încruntându-se. Știu că ți-e teamă de apă, dar începi să exagerezi.

Curioasă, aștepta un răspuns. Cleo transpiră instantaneu. „E doar o chestiune de timp ca cineva să afle ce mi se întâmplă”, își zise ea, intrând în panică. „Teama mea de apă este evidentă! Cum să fin totul secret față de familia mea?”

Rikki și Emma o obligaseră să promită că nu va povesti nimănui nimic. Erau convinse că, altfel, vor fi capturate pentru experimente. Singurul care știa adevărul era Lewis, vechiul ei prieten. El era fascinat de acest fenomen, pentru că îi plăceau misterele științei. Pentru Cleo, asta însemna însă un singur lucru: nimeni din familia ei nu ar fi putut înțelege!

— OK, atunci zece, cedă Cleo și-i dădu lui Kim buretele, înainte ca aceasta să mai pună vreo întrebare incomodă. Îți dau banii mai târziu.

Cleo se întoarse în sufragerie. Tatăl ei încă se uita la documentarul despre rechini.

— Cleo, trebuie să vezi asta! zise el captivat. E partea cea mai spectaculoasă: orgia culinară!

De la televizor se auzeau zgomote de masticăție. Cleo privi scena. Brusc, i se făcu rău. Pentru ea, ronțăitul de ființe cu înotătoare și solzi căpătase un alt sens,

O luase cu ameteală, de furie împotriva tatălui ei, care se entuziasma la asemenea scene. „Ce i-o fi plăcând așa?” se gândi ea, tremurând. „E cumplit - ca un film de groază!”

Lui Cleo nu-i plăcuseră niciodată ches- tiile-astea, Dar acum i se făcuse pielea de găină.

— Cum poți să te uiți la asemenea lucruri? țipă ea, năpustindu-se afară din încăpere și țâșnind pe scări.

Părinții ei o urmăriră cu privirea, uimiți. Cleo fusese o fată atât de deschisă și veselă, dar, de câțva timp, parcă se schimbaseră. Mama ei pune schimbările pe seama vârstei - deh, Cleo era adolescentă dar Don era sigur că ceva se întâmplase, ceva nu era în ordine. Se încruntă. El avusese întotdeauna o relație specială cu fiica lui cea mare, dar, în ultima vreme, Cleo părea inabordabilă. Săptămâna trecută avusese o mulțime de probleme - partenerul lui se îmbolnăvisese iar gândurile îi fuseseră numai la muncă.

„Poate că nu m-am mai ocupat de Cleo cum ar fi trebuit”, își făcea el muștrări de conștiință. „Cum se face bine Gus, îmi iau câteva zile libere și stau mai mult cu fiica mea.”

Don se simțea ușurat, considerând c-a găsit soluția. Cel puțin, așa spera. Apoi se așeză din nou comod, ca să urmărească scenele sângeroase, cu rechini.

La etaj, Cleo închise ușa camerei ei și se trânti pe pat, Ascunzându-și fața în pernă, își dori cu disperare să poată da timpul înapoi. Dacă n-ar fi ajuns pe Insula Mako, în acea zi... N-ar fi găsit nicicând acea grotă magică și nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

„Mă îngrozește marea!” se gândi ea, simțind cum lacrimile îi țâșnesc din ochi. „Nimeni nu mă-nțelege! Emma și Rikki cred că a fi sirenă este cel mai bun lucru care li s-a-ntâmplat vreodată. Lewis vede numai partea științifică a problemei. Nimeni, în afară de mine, nu pare să-și facă griji!”

Cleo lovi furioasă perna și se ridică, privind în gol. „O s-o iau razna!” se smiorcăi ea neputincioasă. „Nu știu cât o să mai pot îndura situația asta!”

## Capitolul 2

A doua zi, soarele abia răsărise, încălzind Coasta de Aur a Australiei. Un surfer se avântă pe placa sa, în apă. Înainta cu viteză, înfruntând valurile. Câțiva metri mai departe, o fată stătea întinsă pe placa ei de surfing, în așteptarea valului perfect. Mai încolo, ascunse de privirile curioase, înotau două sirene, chiar sub oglinda strălucitoare a apei. Din când în când, făceau sărituri prin apa cristalină, jucându-se cu un banc de pești.

Rikki și Emma se hârjoneau cu făpturile argintii prin reciful tropical, stârnind mii de bule de aer minuscule, tulburând liniștea adâncurilor.

„Parc-am fi în Țara Minunilor”, îi trecu prin minte Emmei, în momentul în care trecu pe lângă un pește portocaliu, cu coada în formă de evantai, „Cred că visez - da, e cel mai frumos vis pe care l-am avut vreodată!” îi zâmbi lui Rikki, al cărei chip strălucea și el de fericire. Înotau una lângă alta, unduindu-și trupurile în același ritm. Încercaseră diferite tehnici de înot, dar cel mai rapid înaintau atunci când își țineau mâinile în față, cu coatele foarte ușor îndoite. Rikki era însă, de obicei, atât de

agitată, încât uita de poziția brațelor și începea să și le miște în toate direcțiile, Poate că, mai demult, Emma s-ar fi supărat din cauza asta, dar ajunsese să-și cunoască foarte bine prietena, Pe Rikki pur și simplu o fura peisajul. Devenea absolut efervescentă, în această lume cu totul nouă.

Chiar dacă în timpul scufundărilor nu puteau vorbi una cu alta, Emma și Rikki se înțelegeau de minune. Faptul că înotau împreună le apropiase foarte mult. Erau unite prin secretul lor de sirene și prin dragostea față de ocean.

Rikki își întoarse privirea spre Emma, care înota elegant pe deasupra unui câmp de corali vii. „Emma este atât de sinceră!” gândi Rikki. „Nu și-ar lăsa niciodată prietenii în impas. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ea.”

Fetele înotau deja de o oră, testându-și noile puteri, Se scufundară mai adânc, pe urmele altor pești cu forme și culori Interesante, după care se aventurară într-o cursă nebună, de viteză. Fiecare escapadă în lumea peștilor era un prilej de a afla mai multe despre viața lor ca sirene. Își foloseau puterile din ce în ce mai bine. La un moment dat, luară o pauză, ascunzându-se printre stânci. De acolo puteau admira în voie peștii mai sfioși, care treceau pe lângă ele. Părul blond al fetelor strălucea prin apă ca aurul lichid.

În cele din urmă, Emma îi făcu semn din cap: venise timpul să se întoarcă pe uscat. Dacă nu se grăbeau, întârziu la școală. În plus, Emma voia să treacă și pe la cafeneaua Juice-Net. De dimineață, nu reușise să dea de Cleo și-și dorea tare mult s-o convingă pe prietena ei să le însoțească în această lume minunată.

„Aș vrea să-mi vină o idee genială, ca s-o pot ajuta”, se gândi Emma. „Cleo este atât de sensibilă, în ultima vreme! Trebuie să fac ceva...”

Cu puțin efort, fetele se întoarseră pe mal. Se uscară și plecară spre cafenea, încă pălăvrăgind emoționate. Ocupară o masă și se delectară cu băuturi răcoritoare, discutând în continuare despre lucrurile abia descoperite. Erau de-a dreptul fericite să fie sirene!

La un moment dat, Emma își ridică privirea și-l zări pe Lewis, care se îndrepta spre ele, ținând în mână un pahar. Emma începu să turuie imediat, chiar înainte ca acesta să apuce să se așeze.

— N-o să-ti vină să crezi! îi zise ea. Ne-am cronometrat. Ghici cât am stat sub apă, fără să respirăm!

— Păi... se gândi Lewis, făcând rapid tot felul de calcule.

Emma își dădu seama că Lewis nu era persoana potrivită ca să răspundă la o asemenea întrebare. El încerca să prelucraze totul mai întâi din punct de vedere științific.

— Cincisprezece minute! zise ea mândră.

Rikki ridică mâna, iar fetele bătură palma - făceau o echipă grozavă!

— într-adevăr, impresionant, răspunse Lewis, așezându-se în fine pe scaunul de lângă fete.

— Mda... adăugă Rikki, rânjind. Ce cool!

— Cu siguranță pot sta și mai mult, dacă mă străduiesc, continuă Emma.

— Dă-i drumul!

Rikki acceptă cu entuziasm provocarea prietenei sale.

— Chiar crezi că mă poți învinge? o întrebă Emma, întorcându-se ușor către ea.

— Sunt sigură, râse Rikki. Porniți pariurile!

— Chiar v-a prins povestea asta! zise Lewis, râzând și el la glumele fetelor.

— Evident, răspunse Emma.

Și Rikki dădu din cap afirmativ. Ochii albaștri îi străluceau.

— Mda, mai adăugă Emma. Cel puțin, pe două dintre noi...

Chiar în acel moment, își făcu și Cleo apariția în cafenea. Lewis o zări, iar un zâmbet îi lumină fata.

— Hei, Cleo, fetele-astea zic că-și pot ține respirația cinspe minute!

Ca la un semn, Emma și Rikki îl ținură cu privirea.

— Lewis! țipară amândouă deodată.

— Scuze, zise el imediat, dându-și seama că vocea lui se auzea în toată cafeneaua.

Cleo se așeză lângă cei trei, întrebând cu o mină serioasă:

— Ce s-a întâmplat?

— Păi... știi... noi am fost la înot, zise Emma.

Pe fața lui Cleo se lăsă o umbră. Dădu din cap, dar nu-și ridică privirea, iar colțurile gurii îi căzură deodată.

— A fost genial! îi povesti Rikki, plină de vervă. Reciful parcă e rupt dintr-o lume de poveste...

Deodată, Cleo făcu ochii mari, silindu-se să zâmbească. Părea că, în sfârșit, ea înțelesese despre ce vorbeau.

— Minunat! răspunse Cleo, însă fără prea mare entuziasm. Deci, ziceți că v-ați făcut tema la mate?

Lewis dădu din cap, fixând-o cu privirea pe Cleo,

Rikki se îmbufnă. „De ce trebuie să vadă Cleo totul în negru?” se gândi ea. „Dacă ar încerca și ea, măcar o dată, să intre-n apă cu noi, sunt sigură că i-ar plăcea la nebunie!”

— Exercițiul șapte a fost un coșmar, continuă Cleo.

— Ne-ai lipsit în dimineața asta, zise Inima, aplecându-se spre Cleo peste masă. De ce n-ai răspuns la telefon?

Când sunase Emma, Cleo era în baie, „admirându-și” coada atârnată peste marginea căzii.

Rikki și Emma vedeau chestia asta ca pe ceva minunat. Ei, în schimb, i se părea de-a dreptul respingătoare! Cleo continuă ca și când nici n-o auzise pe Emma:

— Iar proiectul la geografie trebuie să-l predăm joi, zise ea. Își plimba nervoasă privirea de la unul la altul. Trebuie neapărat să discutăm despre el.

Lewis o asculta încordat. De cealaltă parte, Rikki și Emma schimbau priviri pline de subînțeles. Pe Rikki începuseră s-o enerveze toate temerile lui Cleo, dar Emma încă încerca din răsuferință s-o convingă pe buna și vechea ei prietenă să-și depășească frica de apă. Trase adânc aer în piept,

— Cleo, ascultă-mă puțin, zise Rikki, coborând vocea. Indiferent ce ni s-a întâmplat, e de necrezut! Trebuie să înoti împreună cu noi. E pur și simplu extraordinar!

Privirea lui Cleo se întunecă. „De ce nu încetează să vorbească despre apă? M-am săturat de poveștile lor!”

— N-am chef, bine? răspunse ea tăios. La urma urmelor, eu nu mi-am dorit o asemenea transformare. Așa că vreți să încetați cu subiectul ăsta?

Pentru un moment, își privi pe rând prietenii, în tăcere. Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Lewis își frecă ceafa, agitat. Cleo se ridică de la masă și porni singură, în fugă, spre școală. „Sper ca de-acum să mă lase-n pace. Nu mai vreau s-aud niciodată de mare și de plajă!”

Rikki se uită la Emma, care ridică din sprâncene. Discutaseră cu Cleo de nenumărate ori, dar niciuna nu fusese capabilă s-o convingă de faptul că înotul îți pune la picioare o lume fascinantă.

Lewis tuși. „Cred că-a venit rândul meu”, se gândi el. „Lui Cleo i-e teamă de apă de când o știu. Dar o cunosc atât de bine... Sunt sigur că pot s-o conving!”

Le rugă pe Rikki și pe Emma ca, de-acum înainte, să-l lase pe el să se ocupe de problema asta. Cu siguranță avea să găsească cele mai potrivite argumente pentru a o convinge pe Cleo să intre și ea în apă.

Emma și Rikki se uitară una la alta, când auziră propunerea lui Lewis. Apoi se ridicară de la masă și o porniră spre școală. Niciuna dintre ele nu-și făcea speranțe prea mari.

## Capitolul 3

Curtea școlii era plină de elevi. Cu toții se grăbeau la prima oră de curs. Tinerii roiau în toate părțile, pe jos sau pe bicicletă. Prietenii se strigau pe nume și mergeau de braț, pălăvrăgind, spre clase. Într-un colț din curtea școlii, Miriam, „regina școlii”, flirta cu Zane Bennett. Profesorii traversau curtea școlii cu lucrările de control sub braț. Mulți elevi ajunseseră deja la dulapuri. Își pregăteau lucrurile pentru prima oră și povesteau vrute și nevrute. Încercând parcă să amâne momentul primului clopoțel.

Cleo traversă curtea școlii în fugă. Era furioasă și avea lacrimi în ochi, în mod normal, venea la școală împreună cu Emma și Rikki. Era ciudat să fie dintr-odată singură. Se străduia să nu

izbucnească în plâns dar ar fi preferat să fugă acasă și să se ascundă în camera ei.

„Toți sunt fericiți, numai eu nu”, se gândi oa, privind în jur. Avea impresia că toți iad și glumesc numai ca să-i facă ei în ciudă. Parcă se afla într-o bulă, prinsă ca în capcană, izolată de toți cei din jur. De lați cei de care i-ar fi păsat... Nu mai știa ce să facă și încotro s-o apuce.

„Probabil că trebuie să mă obișnuiesc cu ideea”, îi trecu prin minte. „Rikki și Emma sunt nedespărțite și petrec mult timp împreună, în apă. De ce nu mă înțeleg și pe mine? Mi-e frică și să calc pe

plajă, darămite să mă lupt cu valurile!”

Cleo își aminti de documentarul despre rechini, la care se uitase tatăl ei cu o soară în urmă. I se făcu pielea de găină. „Nu pot să vorbesc cu nimeni”, își zise ea necăjită. „Nu pot să spun nimănui că sunt... sirenă. Și, colac peste pupăză, nici prietenele mele, Emma și Rikki, nu mă înțeleg! Ele nu simt la fel. Nici măcar Lewis nu mă înțelege!”

Exact în acel moment apărură și Byron, în spatele ei. Era eroul școlii, de când devenise campion la surfing.

— Hei, Cleo! o strigă el amical.

Cleo fu întreruptă din gândurile ei negre. Chiar dacă se simțea singură, asta nu însemna că nu putea pălăvrăgi și ea cu cineva.

— Trebuie să vii neapărat la plajă, zise Byron, oprindu-se lângă ea. Rucsacul îi atârna neglijent pe umăr.

Cleo începu să clocotească. Furia îi aduse tot sângele-n obraji.

— Și, mă rog, pentru ce? izbucni ea, De unde și până unde țineți cu toții morțiș să vin eu la plajă?

Se întoarse pe călcâie și plecă nervoasă.

— Hei, calmează-te! făcu Byron uluit.

Cleo se opri și se uită în ochii lui. Părea

Într-adevăr îngrijorat. Își regretă pe dată ieșirea.

— Scuze... sunt puțin stresată în ultima vreme, zise ea împăciuitoare, Despre ce-i vorba?

— Azi-dimineață, am văzut cum își depuneau ouăle primele țestoase marine, îi povesti Byron, cu un zâmbet larg pe față. A fost super!

— Uau! răspunse Cleo, bucuroasă că Byron nu se supăraseră. E grozav!

— Da, încuviință Byron, dar apoi privirea i se întunecă. Doar că una dintre țestoasele mari a nimerit într-o plasă de pescari...

— O, Doamne! zise Cleo îngrozită. Biata țestoasă!...

Cei doi porniră spre dulapuri. Pentru o clipă, Cleo uită cu desăvârșire de problemele ei, gândindu-se numai la țestoasă. Era o specie pe cale de dispariție. Și, chiar dacă întâmpinau nenumărate greutăți, ele se întorceau pe plajă, ca să-și depună ouăle.

„Sunt minunate”, se gândi Cleo. „De-aș putea face ceva ca să le protejez... Ce pescar e ăla care lasă o țestoasă să se încurce în plasa lui?”

Cleo se opri lângă dulapul ei.

Byron îi făcu înc-o dată cu mâna, apoi se îndepărtă.

— Pe curând! zise el, plecând la oră.

Cleo îi făcu și ea cu mâna. „Byron e un tip cool”, se gândi ea. „E mereu relaxat și fericit.”

Deschise dulapul și-și scoase atlasul pentru ora de geografie. Începuse deja să se simtă ceva mai bine. Doar pentru că Emma și Rikki nu mai vorbeau despre nimic altceva, decât despre noile lor puteri, asta nu însemna că ea nu mai putea avea alți prieteni, cu care să discute și să-și petreacă timpul.

„O să mă gândesc la bielele țestoase”, promise ea. „O să-mi vină mie o idee cum să le ajut!”

Ceva mai încolo, pe culoar, Lewis stătea și-și urmărea îngrijorat prietena. Zâmbi, când Byron trecu pe lângă el. Apoi se îndreptă spre Cleo, care încă mai cotrobăia prin dulap după cărți.

— Bună, Cleo, o salută el și încercă să spună ceva normal. Ai chef să mergi să bem ceva?

Cleo îl privi lung, iar el se înroși brusc, Figura ei era rece și lipsită de expresie.

— Îmi pare rău, n-am timp, răspunse ea sec, încuindu-și dulapul.

Pentru o clipă, Lewis închise ochii. Cunoștea bine schimbările de dispoziție ale lui Cleo. „Odată și-odată, trebuie să se obișnuiască și cu asta”, își zise el. „N-am chef să stau tot timpul tampon, între ea, Rikki și Emma.” Așa că schimbă tactica.

— Ascultă, Cleo, zise el pe un ton blând. Știu că ești derutată de toată povestea asta, dar nu te poți ascunde la nesfârșit.

Cleo se rezemă de ușa dulapului. Se uită în ochii prietenului ei. „De ce trebuie să înceapă și el?” se gândi ea iritată. „N-am timp de-așa ceva! Trebuie să mă gândesc la țeastoasele acelea nevinovate și la ouăle pe care le depun ele pe plajă...”

— Doar pentru că... ești sirenă, continuă el.

Lewis nu-și dăduse seama cât de sensibilă era Cleo în acea clipă. Dintr-odată, lata izbucni ca un vulcan, uitând de țeastoase, Chiar și numai cuvântul „sirenă” o înnebunea. Îi veni din nou în minte rechinii și pericolul de a muri înecată.

— Dar eu nu sunt o... chestie din aia! o explică ea tăios, întrerupându-l în mijlocul frazei.

Niciodată nu mi-a plăcut apa și nici n-o să-mi placă vreodată!

Se uită la el cu dispreț. Lewis o privea înmărmurit. Apoi, Cleo îl împinse ușor la o parte și plecă.

— Și ce-ai de gând să faci? Să te ferești toată viața de apă? strigă Lewis în urma ei, supărat.

Fata se opri și se întoarse spre el. Pentru o clipă, Lewis crezu că ea se va întoarce. Dar Cleo ridică din umeri și-și coborî privirea, părând a spune: „Dacă trebuie...” Apoi plecă în fugă spre casă.

Lewis avea un nod în gât. Cleo dispăruse, iar el rămăsese derutat și îngrijorat. Nu avusese niciodată probleme de comunicare cu ea. Oare avea să rămână așa? Oare acesta avea să fie sfârșitul prieteniei lor? „Dar nu pot să accept asta”, se gândi el. „Nu vreau s-o pierd pe Cleo. Trebuie să fac ceva!”

Ziua începuse prost și continua din ce în ce mai rău. Cleo îi evita în continuare pe Lewis, Emma și Rikki. La prânz, niciunul dintre ei nu reuși să dea de Cleo, iar la orele de curs comune, ea se așeză cât mai departe de ei, ferindu-și privirea.

Rikki, cea care întotdeauna era capabilă să apuce taurul de coarne, voia să-i vorbească. Și Emma dorea să discute cu Cleo, ca să lămurească problema. Lewis le convinse însă pe fete să-i mai acorde ceva timp. Era sigur că avea să găsească o cale de a ajunge la Cleo. Și nu voia să accepte ajutorul oferit de Rikki și Emma. Ele puteau doar s-o supere și mai tare pe Cleo.

„Rikki e simpatică”, își zise el. „Doar că uneori e prea vulcanică. Cleo are acum nevoie de liniște.”

La sfârșitul zilei, Emma și Rikki nu se simțeau tocmai în formă. Stăteau la ultima oră - chimie - sușotind între ele, astfel că profesorul fu nevoit să le avertizeze. Pentru Rikki, acest lucru era absolut obișnuit, dar Emma nu primise niciodată până atunci un avertisment. În alte condiții, s-ar fi rușinat cumplit. Dar acum, nimic nu mai era cum trebuia să fie. În acel moment voiau doar să știe dacă Cleo e în siguranță.

## Capitolul 4

Sună ultimul clopoțel al zilei. Elevii dădură buzna în curtea școlii. Când Rikki și Emma ieșiră de la oră, le întâmpină Lewis. Părea tare necăjit. Fusesse o zi lungă și grea. De câte ori încercase să discute cu Cleo, ea nu scosese nici o vorbă sau chiar îi întorsese spatele și plecase.

Nu mai avea nicio idee. Nu știa cum să reacționeze sau ce să mai spună.

Văzându-I, fetele ghiciră pe dată că nu avusese niciun succes. Toți trei stăteau pe culoar și se uitau unul la altul, neștiind ce să facă.

— Te-a expediat, nu? zise Rikki, directă ca de obicei.

Lewis ridică din umeri și începu imediat să se apere.

— Are nevoie de un pic de timp, pentru... Începu el, dar apoi tăcu, Știa că pierduse.

— Da, așa e, m-a expediat.

Emma și Rikki oftară. Exact în acel moment, Cleo venea în fugă pe scări. Rikki și Emma întoarseră capul spre ea, iar Lewis bănuî ce aveau de gând să facă.

— Ăăă... Nu cred că vrea să vorbească acum cu voi, le avertiză el.

Când îi zări, Cleo se opri la mijlocul scării. Ezită, apoi își sprijini mâna de balustradă. Dacă avea să coboare, cei trei precis ar fi luat-o iar la o discuție despre sirene. Dacă se întorcea, era mai mult decât evident că-i evita. Cleo oftă.

„Adevărul e c-aș vrea să vorbesc cu ei”, se gândi ea. „Îmi lipsesc atât de mult! Toată ziua mi-am dorit să vorbesc cu el trei. Dar nu despre sirene!”

Emma se uită la Cleo, apoi la Lewis.

„Dacă vrei ca ceva să meargă bine, atunci nu apela la un băiat. La unele lucruri se pricep doar fetele.”

— Las-o, Lewis, zise ea. Ne descurcăm noi. E o chestiune între... fete.

Rikki dădu aprobator din cap, iar Lewis se cutremură în clipa în care cele două prietene urcară scările până la Cleo. Știa că Emma va încerca să spună cuvintele potrivite, dar Rikki era câteodată cam nerăbdătoare.

Câteodată - doar câteodată... rosti el, fără să se gândească.

Înghiți în sec și-și încrucișă degetele, iiiându-le noroc fetelor.

Cleo le văzu îndreptându-se spre ea. 80 rezemă de balustradă și se uită spre curtea școlii.

Lewis avea emoții pentru Emma și Rikki. Cleo încerca să pară relaxată, dar el observă că-i tremurau mâinile și avea umerii încordați. Lui Cleo nu-i plăcea să se certe, ura confruntările, dar de data asta părea să nu existe altă cale. Se întoarse spre Emma și Rikki.

Cleo, începu Emma. Povestea asta cu sirenele...

Privirea lui Cleo era de gheață.

Emma se opri. Dintr-odată, devenise nesigură. „Nu s-a uitat niciodată în felul ăsta la cineva!” se gândi ea.

Cleo nu știa cum să reacționeze. Trebuia să poarte această discuție cu Emma și Rikki, dar n-avea nici cel mai mic chef. După o scurtă pauză, se hotărî să se poarte și ea, măcar o dată, ca Rikki. Avea să le spună în față tot ce nu-i convenea.

— Există lucruri mai importante în viață decât să faci concurs de ținut respirația sub apă și decât să te joci cu delfinii, zise ea serioasă.

— Hei, ne distrăm și noi! răspunse Rikki, făcând ochii mari. Asta e o crimă?

Cleo își strânse pumnii, în momentul în care Rikki o străpuse cu privirea. Rikki știa perfect cum poți ucide pe cineva din priviri, dar, pentru moment, Cleo era mult prea agitată ca să reacționeze.

— Cum ziceți voi, răspunse ea încrun- tându-se. N-are nicio importanță. Nu vreau să discut despre asta.

Emmei nu-i venea să-și creadă urechilor. Erau o mulțime de colegi prin jur și nu era cazul să vorbească atât de tare. Și totuși, trebuia să pună unele lucruri la punct.

— Cum poți să spui așa ceva? o întrebă ea, atunci când Cleo își feri privirea. E cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată. Poate chiar cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată unui om!

Rikki încă o ținuta pe Cleo cu privirea. Nici măcar nu clipea.

„Emma are dreptate. E colosal! Ne-a schimbat viața! Cum poate fi Cleo atât de dezinteresată? Și cum poate să spună că e doar un joc?”

Emma își scoase o șuviță de păr din ochi și inspiră adânc. Se simțea de parc-ar fi intrat cu forța în sufletul lui Cleo. Prietena ei părea să se apere, dar lucrurile deja se întâmplaseră, indiferent că le acceptau sau nu. Nu suporta să-și vadă cea mai bună prietenă atât de necăjită!

Cleo se uită în sus, absentă.

„De s-ar deschide cerul în clipa asta și m ar înghiți, ca să scap odată...” se gândi ea, „de discuția asta penibilă!” Căuta cu disperare un alt subiect de discuție.

— la spuneți, ce se-ntâmplă de fapt cu țestoasele? le întrebă ea.

Rikki se uită întrebător la Emma. Dar nici ea nu pricepea.

— Cu țestoasele?

— Se pare că, de dimineață, s-a prins o țestoasă într-o plasă de pescar, le explică Cleo. Asta e important.

Rostise cuvintele uitându-se la Rikki, sperând că fetele vor începe să se gândească la altceva. Și

funcționă.

— Nu știam, zise Rikki. Dar nu mai face pe nevinovata!

— Ce vrei să spui? sări Cleo speriată. Sperase ca Rikki să continue discuția despre ; testoase, dar ea tocmai o acuzase că părea vinovată.

— Cleo, tatăl tău e pescar, zise Rikki dintr-o suflare. Era clar c-o plictisea subiectul. În plasele pescarilor se prind

testoasele...

— Nu-i adevărat! ripostă Cleo. Tata n-ar face niciodată așa ceva!

— Ești sigură? o întrebă Rikki sarcastică. Cele două fete se priveau de parc-ar fi fost gata să se împungă.

„Este atât de arogantă!” se gândi Cleo, cu ochii închiși. „Tata n-ar face niciodată rău unei testoase... sau poate că da?”

Începu s-o macine îndoiala. O împinse pe Rikki la o parte și fugi, cu obraji roșii de furie.

Rikki se întoarse spre Emma, dând din umeri. Atunci li se alătură și Lewis. Temerile și îndoielile lui Cleo puteau fi agasante, dar pe Rikki o enerva cel mai tare când Cleo fugea din fața problemelor. I se părea că nu poate suporta să li se spună lucrurilor pe nume. Lucrurilor dure.

„A venit momentul ca și ea să accepte adevărul”, își zise Rikki. „Doar și ea e sirenă! Nicio discuție lacrimogenă despre pescari și testoase nu va schimba asta!”

Emma se uită neliniștită în urma lui

Cleo. Știa că aceasta era foarte atașată de tatăl ei. Totuși, Rikki avea dreptate.

Dacă pescarii din partea locului foloseau

plase ilegale, era cazul să fie opriți. Altfel mureau o mulțime de testoase fără apărare,

Lewis, Rikki și Emma plecară de la școală adânciți în gânduri. Trebuia să găsească o cale de-a o face pe Cleo să-și accepte noile puteri.

Cleo se grăbi spre casă. Fugi prin parc tremurând. Se simțea rănită. Toate gândurile ei erau la testoase și... la ceea ce spusese Rikki, Era oare posibil ca tocmai tatăl ei să contribuie la dispariția acestei specii?

Nu-i venea a crede. Și nici nu voia să creadă așa ceva!

Și totuși, avea o mică îndoială, care o lăcea să se întrebe: „Ești sigură?” îi tremurau genunchii, de abia se mai putea ține pe picioare. Avea impresia că oamenii care treceau pe lângă ea o priveau ciudat, îi venea să plângă. Așa că alerga din ce în ce mai repede, într-un final, ajunsese acasă și închise ușa în urma ei.

„Ce tâmpenie!” își zise ea. „Doar Rikki nu-l cunoaște pe tata,.. El n-ar face niciodată așa ceva! N-o să-mi mai irosesc nici cel mai mic gând cu acuzațiile astea!”

Se năpusti în camera ei și-și deschise ghiozdanul. Temele nu erau prea interesante, dar măcar așa își putea lua gândul de la Rikki Chadwick și ideile ei năstrușnice.

Cleo încercă să rezolve câteva probleme la matematică, dar i se părea că cifrele îi dansează în fața ochilor, pe hârtie. Nu se putea concentra nici măcar două minute, Așa că aruncă stiloul cât colo și deschise o carte. Dar nici asta n-o ajută. Imaginile cu testoase, rechini și sirene nu-i dădeau pace, confiscându-i toate gândurile.

Se ridică și începu să se plimbe neliniștită prin casă. Morocănoasă, privi spre acvariu. Era cumplit să-și imagineze că tatăl ei omora testoase. Temerile ei legate de viața de sirenă fură brusc întrecute de vinovăție și rușine.

„Rikki crede că tata prinde testoase”, se gândi ea îndurerată. „Probabil că și

Emma gândește la fel. Nu s-a împotrivit în momentul în care Rikki a venit cu acuzația. Poate că toți gândesc la fel! Poate că de-asta a venit Byron la mine, de dimineață, și mi-a povestit despre testoase, Oare și el crede că tata este vinovat?”

Fața lui Cleo se întunecă brusc. Se încruntă și strânse pumnii. „Nu-i adevărat!” își zise ea. „Nu cred! Tata n-ar face niciodată așa ceva!”

Se așază din nou la masa de scris și-și luă o carte, încercând să citească. Dar nu reținea o iotă. Citi aceeași propoziție de o sută de ori, până când lacrimile îi căzură pe pagină.

Exact în acel moment, o strigă mama la masă. Cleo închise cartea, își șterse lacrimile de pe

obraji și fugi jos.

La masă, Cleo nu scoase o vorbă. Avea senzația că toate gândurile făceau tumbe în creierul ei. Analiza fiecare argument în parte. Îi venea să urle! Tatăl ei avea chef de glume. Mama povestea ultimele bârfe din vecini, doar Cleo se uita insistent în farfurie. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să spună ce o apăsa, Nu-i era foame și fot plimba furculița prin farfurie.

Părinții începuseră să-și facă griji în legătură cu schimbarea ei. Până și Kim acceptase să spele vasele în fiecare zi, pentru numai cinci dolari - sperând s-o vadă pe sora ei ceva mai veselă. Dar nimic nu părea să ajute. Cleo parcă nici nu-i vedea. După masă, se trânti pe canapea, cu o pernă în brațe. Se uita la televizor, dar fără să vadă ceva, Părinții o urmăreau încruntați. Asta nu era Cleo a lor.

A fost o seară extrem de încordată, nici pe departe veselă și relaxată, cum se întâmpla de obicei în casa lor. Nimeni, în afară de Cleo, nu pricepea de ce. Ea stătea într-un colț, pe canapea, încercând să se deconecteze cu ajutorul televizorului. Din păcate, nu reușea.

În cele din urmă, Kim se retrase în camera ei. Mama lui Cleo se duse în vizită prin vecini, iar Cleo știa că venise momentul să discute cu tatăl ei. Altfel, n-ar fi dormit toată noaptea. Tocmai când fata își făcea curaj, Don se ridică și se duse

la bucătărie, ca să-și facă un ceai. Cleo auzi zgomotele obișnuite, când acesta amesteca în cană cu lingurița. Acum însă, și aceste sunete păreau ciudate.

— Cleo, vrei și tu ceai cu lămâie? întrebă tatăl ei din bucătărie.

„Acum ori niciodată”, își zise ea și se ridică, Tata o aștepta cu două căni aburinde pe masă.

— Tati, încep eu și se așează lângă el. Ai prins vreodată o țestoasă?

— Ce întrebare mai e și asta? se miră tatăl ei, încruntându-se.

— Una simplă, răspunse Cleo, ușor iritată. „De ce se apără?” se întrebă ea și insistă: Ai prins vreodată o țestoasă marină?

— Cleo, doar am discutat de-atâtea ori, răspunse el și sorbi din ceai. Nu fac nimic ilegal, OK?

„Asta nu-i un răspuns”, constată Cleo.

Avea un nod în gât. Brusc, i se făcu frig. Își privea tatăl. Părea la fel ca-ntotdeauna, prietenos și deschis. Și totuși, nu știa dacă putea avea încredere în el. Era un sentiment cumplit. Acum îi era cald și o luase cu amețeală. Don își privi fiica și-și dădu seama că întrebarea ei era extrem de serioasă. Indiferent ce se petrecea în mintea ei, Cleo avea nevoie de un răspuns clar și răspicat.

— Întotdeauna respectăm legea, îi explică el, punând cana pe masă. Don își privi fata în ochi. Folosim plase speciale, cu grilaje de sortare. În momentul în care o țestoasă se prinde în plasă, ea este ghidată spre o deschizătură.

Cleo ascultă cu atenție explicațiile tatălui ei despre felul în care se lucra pe barcă. Își dorea atât de mult să-l creadă... Însă toată povestea părea neclară.

— În afară de asta, noi pescuim la zeci de mile depărtare de plajele unde țestoasele își depun ouăle, continuă tatăl ei. Mai mult nu avea ce să-i spună.

Cleo se uită la el, suflând în ceaiul fierbinte. Nu părea prea convinsă de aceste explicații.

Don ridică din umeri și-și luă din nou cana de ceai. „Poate că se folosește de povestea cu țestoasele pentru a începe o discuție cu mine. Cine știe despre ce-ar vrea ea de fapt să vorbească?” Pentru o secundă, lui Don îi trecu prin minte că fata lui nu-l credea.

— Dar, uneori, se mai prind țestoase în plasă, zise Cleo, după o tăcere lungă.

— Nu în a mea, zise tatăl ei hotărât. Și nici în ale pescarilor care respectă regulile.

Se uită la Cleo, încercând să-și imagineze la ce se gândea. Părea foarte afectată de problemele țestoaselor, „Poate că Bev are dreptate”, își zise el, la un moment dat. „Poate că pubertatea își spune cuvântul.” Și totuși, nu era foarte convins că asta era tot.

Cleo își feri privirea. Se gândea la ceea ce-i explicase tatăl ei. Chiar dacă nu era total convinsă, n-avea niciun motiv să pună la îndoială spusele lui. Și nimic din ce-ar fi insinuat Rikki nu putea schimba asta. „Dacă tata spune că nu prinde țestoase, atunci asta-i adevărul”, se gândi ea. „Dar cum să le conving pe Emma și pe Rikki? Ele nu-l cunosc la fel de bine ca mine!”

Încele din urmă, vârsă ceaiul închiu vetă și seduse în pat. Stătea întinsă pe întuneric și asculta valurile care se spargeau de țărm. Fusese o zi îngrozitoare, iar Cleo se bucura că, în sfârșit, se terminase.

Dar n-o bucura deloc gândul că, a doua zi, avea să le întâlnească pe Emma și pe Rikki.

„Cum să mă port?” se frământa ea. „Urăsc certurile!” Se hotărî să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. „Cel puțin, acum știu că tata n-a făcut nimic greșit”, își zise ea. „Doar c-o să dureze un pic până le conving pe Rikki și pe Emma — asta-i tot.”

## Capitolul 6

A doua zi de dimineață, soarele strălucea prietenos. Razele lui dezmierdau oceanul până departe, în zare. Întinderea netedă a apei era tulburată doar de o barcă de pescari. Traulerul lui Don Sertori, un vas special pentru plasele de pescuit, se legăna pe valuri - cu Eddie, mâna dreaptă a acestuia, pe post de căpitan.

Eddie era un tip oacheș, cu părul lung, cam nespălat și cu o privire răutăcioasă, îngâmfată. Ceilalți membri ai echipajului nu-l puteau suferi, dar Don avea încredere în el, așa că n-aveau ce face - erau nevoiți să-l suporte.

Eddie ieșise în larg cu barca șefului său, sperând la o pradă consistentă. De fapt, voia neapărat banii și stima care veneau odată cu prada. Cum obținea aceste lucruri nu-l interesa, important era să le primească repede. Pe când dirija vasul spre larg, pe față i se întinse un rânjet. Știa exact încotro trebuia să se îndrepte. Exista un loc unde, garantat, nu se afla niciun alt pescar. Acolo, mii de pești parcă așteptau să fie prinși. Cu un ultim zâmbet răutăcios, schimbă cursul către locul în care țestoasele își depuneau ouăle.

După aventura de pe Insula Mako, Emma fusese obligată să renunțe la visul ei de a deveni campioană la înot. Dar și așa, continua să se scoale cu noaptea-n cap și să meargă pe plajă. Era obiceiul ei de-o viață, așa că nu putea renunța la el atât de ușor. În fiecare dimineață, trupul ei își cerea dreptul de a se arunca în valuri, de a simți mângâierea apei. Emma își lua costumul de baie și fugea pe plajă. Singura diferență era că, acum, avea costumul de baie... la purtător, tot timpul,

Nici această dimineață nu făcea excepție. Când Emma ajunsese pe plajă, Rikki stătea deja pe o stâncă și o aștepta, dusă pe gânduri, cu privirea ațintită spre ocean. I se lumină chipul în clipa în care o zări pe Emma. În mod normal, petreceau împreună, în apă, cel puțin o oră - era un mod minunat de a-și începe ziua. Și de această dată se aruncară în valuri, moment în care picioarele li se transformară în cozi de pește cu solzi strălucitori. Ambele fete înotau pe fundul apei. Solzii argintii se zăriră la suprafața apei doar pentru câteva secunde, mângâiați de razele soarelui. Țâșniră fericite pe sub apă, înotând printre stânci și corali, pe lângă bancuri de pești. Se aventurară într-o cursă incitantă prin albastra lume subacvatică, Fetele străbăteau apa cu viteza torpilelor. Mii de bule de aer se ridicau în jurul lor, Se luau la întrecere și se distrau de minune, Fericite și fascinate, făceau tumbe prin apă, grozăvindându-se cu noi și noi figuri acrobatice, Când să iasă la suprafață, nu mai erau în stare decât să zâmbească,

Emma privi în sus, spre oglinda apei, și dintr-odată făcu ochii mari. O trase pe Uikki de mână și-i arătă și ei: ceva mare și întunecat le bloca drumul spre suprafață.

O plasă imensă de pescar fusese aruncată dintr-un trauler. Se întinsese rapid, agățând tot ce întâlnea în cale. Printre acestea și o mică țestoasă. Fetele reușiră să evite plasa, dar biata țestoasă nu fusese la fel de norocoasă, Emma înotă spre plasă, cu precauție. Dar se sperie când își dădu seama că era o plasă ilegală - nu permitea micilor animale să scape prin deschizături speciale. Rikki și Emma se îngroziră cum mica țestoasă făcea eforturi uriașe să se elibereze, dar mai rău se încurca, Fusese trasă în urma bărcii și avea să moară înainte ca plasa să o scoată din apă,

„E cumplit!” își zise Emma, „Trebuie să facem ceva! Dar ce?” Se uită întrebător la Rikki.

De când înotau împreună, cele două fete se înțelegeau doar din priviri, nu mai aveau nevoie de vorbe. Acest lucru era foarte important, pentru că sub apă nu puteau vorbi. Astfel, Rikki știa și de data aceasta ce voia Emma. Era nevoie să facă ceva pentru a salva țestoasa din capcană, înainte de a fi prea târziu. Nu erau suficient de puternice pentru a rupe plasa și nici nu aveau unelte necesare.

Dar Rikki avu o idee. Exista un singur loc în preajmă de unde ar fi putut procura, cu puțin noroc, unelte necesare pentru a elibera țestoasa. Dădu scurt din cap și înotă rapid spre suprafață. La

bordul vasului de pescari, Eddie ieși în goană din cabină pe punte, spre centrul de comandă. Jake, colegul său, stătea la pupa, adică în partea din spate a vasului, și tăia vechile sfori cu cuțitul pescăresc, Era destul de morocănos. Se aflau po mare de ore bune și se săturase de aerelo de șef ale lui Eddie.

— Mișcă-te, Jake! urlă Eddie. Nu atingen i cota, dacă nu ne mișcăm mai repede! ;

Se întoarse în cabină, iar Jake se uită furios în urma lui. Lăsă sfoara din mână și puse cuțitul pe marginea bărcii, Apoi îl

urmă pe Eddie, pentru a trage împreună plasa.

Nimeni nu observă mâna care pipăia marginea bărcii. Nimeni nu observă cum mâna șterpeli cuțitul pescăresc.

Rikki zâmbi ușurată în momentul în care dispăru din nou în valuri și înotă spre locul în care lăsase țestoasa. Aceasta dădea deja semne de slăbiciune.

„Grăbește-te!” se gândea Emma, privind-o pe Rikki cum tăia plasa cu cuțitul. „Nu prea mai avem timp s-o salvăm!” Speriată, Rikki trăgea de plasă Din toate puterile.

Sus, pe punte, Jack începuse și el să liagă de plasă. Fetele se prinseseră de plasă și încercau din răsuputeri să facă o (jaură. Jack se opinti și trase aer în piept: „Avem o pradă bogată azi”, se gândi el. „Plasa e grea.”

În cele din urmă, în ultima clipă, Emma și Rikki reușiră să rupă plasa și să salveze micuța țestoasă, care se îndepărtă zăpăcită.

Cele două prietene priviră fericite în urma ei și-și zâmbiră. „Cel puțin, am salvat țestoasa de pescarii ăia hrăpăreți!” se gândi Rikki.

Încă o dată, țâșni spre suprafață și, cu grijă, scoase capul din apă, Așeză cuțitul la locul lui, Exact în acel moment, recunoscu barca. Cu o mișcare a cozii, o chemă pe Emma. Amândouă se uitară perplexe la barca lui Don Sertori. Dar, înainte ca ele să poată schimba o privire, se întoarse Eddie, astfel că fetele se scufundară pe dată. Căpitanul nu observă nimic.

Se făcuse târziu. Rikki făcu semn cu capul înspre mal. Fetele se întoarseră pe plajă. În câteva secunde, se cățără pe o stâncă. Niciuna dintre ele nu scoase o vorbă. Nici nu era nevoie. Însă amândouă se gândeau la același lucru. Cum să-i spună lui Cleo că tatăl ei făcea lucruri ilegale? Chiar și numai gândul acesta era înfricoșător,

La fel ca Emma și Cleo, Rikki își descoperise încă o putere supranaturală, de când era sirenă. În câteva milisecunde, putea să aducă apa la temperatura de fierbere. Cu ceva timp în urmă, secase în felul acesta o piscină. Acum se uscă pe sine și pe Emma, astfel încât să-și recapete picioarele cât mai repede. Fetele își luară gentile de plajă și se grăbiră spre cafeneaua Juice-Net. Grijile le împovărau, așa că nu păreau tocmai în formă, când intrară în cafenea,

## Capitolul 7

— Astăzi, pescarii din partea locului au scăpat ca prin minune de o amenințare din adâncuri, comenta dramatic un reporter IV. Incidentul confirmă faptul că în preajma coastei bântuie un rechin uriaș.

Toti cei din cafeneaua Juice-Net se uitau captivați la televizor și ascultau cu înfrigurare știrile. Povestea se întâmplase cu doar puțin timp în urmă.

— Din fericire, niciunul dintre pescari nu a fost rănit, dar încă nu se știe ce fel de animal marin le-a distrus plasele, zise reporterul, care specula incidentul la maximum.

Emma și Rikki stăteau la o masă și se uitau la televizor. Nu vorbiseră prea mult, de când ieșiseră din apă. Clopoței agățați deasupra ușii cafenelei anunțară încă un client, iar fetele își întoarseră privirea către intrare: era Cleo.

Ea se îndreptă imediat spre prietenele ei. După cearta din seara precedentă, voia neapărat să discute cu ele. „Rikki are o părere greșită despre tata. Am vorbit cu ei, iar el nu m-ar minți niciodată. Trebuie doar să găsec o cale de a-i dovedi”, își zise Cleo, zâmbind.

— Bună, fetelor! salută ea. Cum merge treaba?

Cleo se așează la masă, lângă prietenele ei. Emma și Rikki o priveau îngrijorate. „Cum să-i spunem ce s-a-ntâmplat?” se gândi Emma. „N-am nici cea mai vagă idee!”

Exact în acel moment, se auzi o voce din spate. Byron arăta spre televizor:

— Hei, Cleo! zise el. E tatăl tău la televizor!

Toate cele trei fete se întoarseră imediat, într-adevăr, era Don, Stătea pe barcă și vorbea, privind spre camera de filmat. Eddie și alți pescari își făceau și ei de lucru prin preajmă.

— Pescuiesc de mulți ani în apele astea, zise Don încruntat. Și există o singură făptură care ar putea produce un asemenea dezastru.

Emma și Rikki priviră în jos, rușinate.

— Un rechin alb uriaș, singuratic, continuă tatăl lui Cleo.

În cafenea începură discuții aprinse pe marginea reportajului.

— Continuăm după publicitate, anunță reporterul, mărim suspansul.

Fetele se întoarseră către masă, uitându-se una la alta.

— Bietul tata! scânci Cleo.

Rikki și Emma schimbară priviri pline de subînțeles. „Nu pot să fac asta”, se gândi Emma. „Nu știu ce să-i spun... Cleo o să fie distrusă.”

Rikki înțelese și fără cuvinte. „Trebuie să-i spun, acum ori niciodată”, își zise ea. Așa că se apropie de Cleo și-i vorbi neobișnuit de încet.

— Nu-mi face plăcere să-ți spun, Cleo, dar tatăl tău nu a prins un rechin, ci o țestoasă.

— Noi am tăiat plasa și am eliberat-o, adăugă Emma.

— Imposibil! zise Cleo, dând din cap necăjită. Tata nu ar prinde niciodată țestoase!

Se uită la Rikki furioasă. „Face asta intenționat”, își zise ea. „E josnic!”

— Cleo, e adevărat, îi confirmă Emma. Îmi pare foarte rău.

Rikki încuviință din cap. „Biata Cleo”, se gândi ea. „Trebuie să fie cumplit să afli că tatăl tău este un mincinos. Cum o să poată suporta?” își coborî privirea și-și mușcă buzele.

Cleo se uita la cele două prietene ale ei, nevenindu-i să creadă ce auzea. Dar ele păreau să fie convinse de propriile spuse. Aproape că i se frânse inima. „Dacă-i așa, atunci tata m-a mințit”, îi trecu prin minte. „Dacă-i așa, cum o să mai pot avea vreodată încredere în el?”

Dusă pe gânduri, fixă cu privirea tăblia mesei, Dintr-odată, totul i se părea logic.

Brusc, îi reveni cheful de viață. Știa ce avea de făcut.

Cleo se ridică de la masă și părăsi cafeneaua. Fugi pe lângă bărcile de pescari, până pe chei. Peste tot, pescarii descărcau marfa, curățau bărcile și se ocupau de treburile zilnice, Cleo nu-i băgă în seamă. Căuta barca tatălui ei, pe care o găsi la capătul cheiului, Urcă pe punte și se îndreptă spre cabină, tocmai în momentul în care ieșea tatăl ei, Cleo își încrucișă brațele pe piept și-l privi, cu ochii pe jumătate închiși, Se străduia să nu plângă. Furia, durerea și neîncrederea răzbăteau din privirile ei.

— Cleo! zise tatăl ei, vesel. De când n-ai mai dat pe-aici? M-ai văzut la televizor? A ieșit bine? E o chestie cu rechinul ăla, nu?

Îi zâmbi, fericit s-o vadă, gândindu-se că, în sfârșit, lucrurile păreau a merge spre bine. Dar Cleo avea un nod în gât. Întotdeauna își apăraseră tatăl, însă acum toată lumea ei părea să se dărâme.

— Tu, de fapt, nici nu știi ce se agață în plasele tale, așa-i? observă ea cu cinism.

Don o privi uimit. Fiica lui era neobișnuit de serioasă.

— E vorbă ăin nou ăe țestoase? o întrebă el.

— Da, exact despre ele e vorbă, răspunse Cleo răspicat.

„Spune-mi că nu-i adevărat”, se ruga ea disperată. „Explică-mi totul. O să te ascuți Spune-mi cum se face că prietenele mele te-au văzut prinzând o țestoasă în plasă!”

— Cleo! se apără tatăl ei, iritat. Noi folosim plase legale și pescuim numai acolo unde avem voie.

Pentru o clipă, inima lui Cleo încetă să bată. Buzele îi tremurau și știa că avea să izbucnească în plâns.

— Noi nu încălcăm legea! adăugă Don apăsător.

— M-ai dezamăgit, tată, zise Cleo cu voce stinsă și scutură din cap.

Se întoarse pe călcâie și o luă la goană.

— Cleo! strigă Don după ea. Nu mai văzuse niciodată expresia aceea pe fața fiicei lui.

(lipsa din carte paginile 65-96)

Johnno se apropie și se uită și el la ecran. Sonarul detectase o făptură de mari dimensiuni în preajma bărcii - care se apropia din ce în ce mai mult! Johnno părea îngrijorat.

— Asta nu-i nici pe departe o țestoasă, zise Eddie. Vocea îi era încordată. Vreau să văd mai bine ce creatură e asta...

Se întoarse la cârmă și viră brusc în direcția opusă. Cleo înota pe sub trauler, căutând alte țestoase. Nu știa că sonarul îi consemnează fiecare mișcare. Chiar mai rău - plasa se apropia încet de ea.

În cabină, Eddie ținea cârma, urmărind ecranul.

— Arată mai degrabă a rechin, zise el, gândindu-se ce grozav ar fi fost să prindă monstrul care făcuse atâta vâlvă.

— Pregătiți-vă - n-am chef să-l ratez!

„O, Doamne!” își spuse Johnno, atunci când Eddie ieși în goană din cabină. „E genul ăla de idiot care-și imaginează că e o chestie cool să prinzi un rechin alb!” Se uită la Jake, apoi întoarse capul. Amândoi știau că așa ceva era foarte greu și periculos. În afară de asta, nu credeau că Eddie ar fi fost în stare să prindă un rechin.

Nu era tocmai cea mai norocoasă zi,

Cu o simplă mișcare a cozii, Cleo se apropie de suprafață. Era entuziasmată! De jos, valurile arătau cu totul altfel. „I cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată”, își zise ea. Deasupra ei mol observă o țestoasă, care înota pe lângă un banc de pești. Cleo zâmbi. Era de un milion de ori mai interesant decât orice documentar despre pești pe care îl văzuse vreodată. Oceanul era plin de sunete. Cu cât asculta mai mult, cu atât i se părea că era o muzică angelică.

Privea fascinată adâncurile albastre, pierdută în contemplație. Nici nu observa plasa uriașă care se apropia de ea. Deodată, fu prinsă în capcană. Cleo înotă cât putu de repede spre suprafață - în urma țestoasei care dispărea. Exact în acel moment, coada i se agăță într-un ochi al plasei. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât se încurca mai tare. Sforile se încolăceau nemilos în jurul ei. Intrând în panică, Cleo smucea plasa în toate direcțiile. „Nu se poate să fiu prinsă în felul ăsta!” se gândea disperată. „Suni mai deșteaptă decât peștii și țestoasele! Trebuie să existe o cale de scăpare!” Dar plasa albastră era peste tot. O ținea strâns și o trăgea în jos. Disperată, căuta o deschizătură, dar fără succes. Într-adevăr, era prinsă în capcană!

## Capitolul 12

Lewis fugi de pe chei spre casa părinților Emmei. Le căutase deja pe Emma și pe Rikki la cafenea și pe plajă, dar tot nu le găsisese. Pentru că nu știa unde locuia Rikki, Emma rămăsese singura lui speranță. Era cumpănit de îngrijorat. Nici aici nu se zărea nimeni. Sufrageria era goală.

„Nu, nu, nu!” îi bubuia în creier. „Unde sunt oare? Credeam că sunt aici! În mod sigur, Cleo are deja probleme uriașe! Ce se-ntâmplă dacă nu mai poate să-și miște coada? Sau dacă o vede cineva?” își dădu cu palma peste frunte.

— Hei! strigă el.

Atunci auzi un zgomot, în spatele lui. Se întoarse și le văzu pe Emma și pe Rikki coborând treptele. Le găsisese!

— Hei! strigă el din nou. Cleo!

Rikki îl privi uimită. „Ce s-o fi întâmplat iar?” se miră ea. Lewis era un tip isteț și începuse să-l placă, dar uneori era, categoric, cam ciudat pentru gustul ei.

Oricum, Emma bănuia că ceva se întâmplase. Ceva nu era în ordine. Încercă să nu se lase influențată de panica din ochii lui Lewis.

— OK - deci unde-i Cleo? întrebă Emma îngrijorată.

Lewis nu mai era în stare nici să explice ce se întâmplase. Pur și simplu, exclamă:

— în apă!

— în sfârșit! izbucni Rikki entuziasmată, spre Emma. Apoi se încruntă: „Și-asta-i bine?” se întrebă în clipa următoare.

— Nu! bălmăji Lewis, de parcă-i citise gândurile. Era palid, iar în ochi i se citea spaima. Nu! Clătină din cap cu atâta putere, încât aproape că-i zbură pălăria de pescar.

— Hai odată, Lewis! Adună-te și spune ce s-a întâmplat! țipă Rikki. Vorbește ca un om normal!

Lewis cedă. Nu putea să le explice totul într-un timp atât de scurt și să și pornească în ajutorul prietenei aflate în pericol, așa că țâșni pe ușă-afară. N-avea timp de explicații! Cleo putea fi în pericol.

Cei trei alergară spre port. În timpul cursei, Lewis reuși să le povestească fetelor ultimele întâmplări - suficient cât să le îngrozească și pe ele! Lui Rikki nu-i venea să creadă. Fusese sigură că nimic n-avea s-o convingă pe Cleo să intre în apă. Și-acum? Niște biete țestoase și un pescar infractor reușiseră imposibilul.

„Sper că e-n siguranță”, se gândi Rikki, apropiindu-se de mal. „N-ar fi trebuit să plece singură! De ce nu ne-o fi așteptat?”

Lewis se prăbuși pe mal, cu fața roșie de agitație, arătându-le fetelor unde dispăruse Cleo. Rikki și Emma se uitară una la alta.

„Dacă i se întâmplă ceva lui Cleo, n-o să mi-o iert niciodată”, se gândi Emma, Buzele îi tremurau,

Se uită în jur, ca să vadă dacă le urmărea cineva, O mulțime de gură-cască se adunase deja de la primele ore, pentru a-i vedea pe pescari cum pornesc la vânătoare de rechini, Unii dintre pescari lucrau la bărci, dar nimeni nu se uita în direcția lor. Îi făcu semn lui Rikki,

Fără un cuvânt, fetele se-aruncară în apă. Cu câteva mișcări din cozi, dispărură în valuri. Lewis se sprijini de un stâlp de lemn, uitându-se în urma lor. Încă mai gâfâia, cu ochii ațintiți la ocean. „Sper că fetele înoată cât pot de repede”, își zise el, Dacă vor găsi barca lui Don, sigur va fi și Cleo prin preajmă. „Doar s-o găsească înainte să i se fi-ntâmplat ceva!”

În timpul acesta, în larg, Cleo renunțase deja să se mai zbată în plasă. De fiecare dată când făcea o mișcare, se încurca și mai rău, plasa îi strângea fața atât de tare, încât nici nu mai vedea. Habar n-avea unde era deschizătura. Așa că se concentra să-și țină respirația. Era deja de zece minute sub apă și știa de la Rikki și Emma că mai avea cinci minute la dispoziție. Cleo încerca să se stăpânească și să nu intre-n panică.

„Știu c-o să mă salveze cineva”, se gândea ea. „Sau o să-mi vină mie o idee salvatoare...”

Privi în jur, cu speranța c-ar zări vreo unealtă sau ceva asemănător, care s-o ajute. Dar nu vedea nimic, în afară de ochiurile plasei, care-o strângeau tot mai tare.

Situația devenea gravă.

Barca lui Don încetini și, în cele din urmă, se opri. Johnno se uită peste bord. Vedea doar o făptură mare în plasă. Cu siguranță nu era o țestoasă. Se încruntă și fugi în cabină. Eddie era la cârmă.

— Gata, căpitane! zise Johnno. Rechinul e-n plasă!

Eddie îl privi, cu o expresie de bucurie amestecată cu uimire.

— Ridică-I, înainte să ne rupă din nou plasa, ordonă el. De data asta, nu-mi mai scapă!

Johnno dădu din cap și se întoarse repede pe punte. Începu să învârtă cablul pe trolu. Lanțurile scârțâiau, în timp ce plasa urca încet.

Sub apă, Cleo îngheță de spaimă, în momentul în care simți că e trasă în sus. „în niciun caz!” își zise ea. „Nu pot fi văzută - nu acum, când am descoperit bucuria de a fi sireună!” Pentru o clipă, intră în panică, însă apoi îi veni o idee, Cu o smucitură, reuși să ridice mâna și trimise un jet de apă în sus, trăgând plasa înapoi în adânc, Se opri! „Da!” jubilă ea, „Merge!”

Eddie își luă un cârlig înfipt pe-un par de lemn. Apoi li se alătură lui Jake și lui Johnno pe punte.

— Trebuie să fie unul mare! zise el, Are forță, nu glumă!

Johnno și Jake se uitară unui la altul. Mai văzuseră capturi de rechin. „N-o să meargă așa cum își imaginează Eddie”, se gândi Johnno. „Dacă el crede că poate omori un rechin adult cu o singură lovitură, atunci e de-a dreptul idiot! Ca să prinzi așa ceva, ai nevoie de mai mult decât un cârlig înfipt într-un nenorocit de par!”

„Rechinul ăsta n-are nicio șansă”, jubila în schimb Eddie, pregătindu-se de lovitură. „De cum l-am zărit, e mort!”

Cleo încerca să se apere cât putea, dar nu putea lupta cu troluul. Simțea cum era trasă în sus. Pe măsură ce trecea timpul, începea să aibă probleme și cu aerul. Oxigenul din plămâni era pe terminate și, cu fiecare secundă care trecea, se simțea din ce în ce mai slăbită.

Mâna îi căzu sleită, iar ochii i se închideau, Cleo mai încercă să lupte, dar puterile o lăsară. Apoi văzu negru în fața ochilor.

## Capitolul 13

Chiar în momentul în care Cleo își pierde cunoștința, două făpturi țâșneau prin ocean ca niște rachete, în urma lor, rămânea un șuvoi de bule. Emma și Rikki înotau mai repede decât oricând. Tăiau apa cu viteză amețitoare. Înotau atât de în forță, încât începuseră să le ardă fața și vârfurile degetelor.

Era pentru prima oară când nu băgau în seamă animalele și plantele subacvatice. Lewis le înspăimântase de-a dreptul. Nu știau de ce, dar aveau convingerea că acum conta fiecare secundă.

În sfârșit, zăriră plasa. Trebuia să fie de pe barca lui Don, Nici un alt pescar nu se afla în zona interzisă.

„Pe-aici, pe undeva, trebuie să fie și Cleo”, se gândi Emma disperată. „Lewis era sigur că Cleo a urmărit barca.”

Și Rikki gândea la fel. Când se apropiară de plasă, observară că ceva se prinsese în ea.

„Of, încă o biată țestoasă!” se necăji Rikki. „Pun pariu că și Cleo se află pe undeva pe-aici, încercând s-o elibereze. Trebuie să le dăm o lecție tipilor ăștora. Iar asta-i cea mai bună ocazie!”

Mai înotară câțiva metri... și se opriră brusc, uluite. Pentru o secundă, li se opri inima în piept. În plasă nu era o țestoasă — era Cleo!

Imediat îi săriră în ajutor, cu brațele întinse. Cu mâinile tremurânde, încercau să-și elibereze prietena prinsă în capcană. Frânghia era dură ca oțelul. Singura șansă era să descurce plasa și s-o scoată pe față. Dar, pentru asta, trebuia ca cei din barcă să nu mai tragă de cablu.

Emma dădu din cap. Nu mai aveau timp de pierdut. Indiferent că erau văzute sau nu... Urcă la suprafață, în timp ce

Rikki se străduia în continuare să descurce plasa. Deodată, se calmă și-și recăpătă controlul mâinilor. Știa exact ce avea de făcut.

Prin pânda de apă de deasupra ei, Emma îi vedea pe Eddie și pe Johnno așteptând pe punte. Troluul se învârtea fără milă în continuare, trăgând-o pe Cleo la suprafață, astfel încât aceasta avea să fie descoperită în curând.

Emma se uita la cablul care era rulat pe trolu. Când ieșea la suprafață, șiroia de apă. Sirena își ridică brațul și-l îndreptă spre trolu. Apa îngheță pe mașinărie, oprind-o, cu un scârțâit sordid. Emma se scufundă rapid înapoi. N-avea timp de pierdut!

La bord, Eddie și Johnno se uitau speriați la plasa blocată. Fugiră amândoi, într-un suflet, către trolu.

„Probabil că s-a blocat”, își zise Eddie, îi era groază. N-avea chef să piardă încă o plasă. Șeful va vrea să știe unde s-a ntâmpnat una ca asta și... de ce.

Eddie se opri ca trăsnet lângă trolu. Cablul și troluul erau acoperite de un strat gros de gheață.

„Visez?” se întreabă el uluit. Întinse mâna și atinse cu atenție troluul înghețat. Părea de sticlă...

„Cum e posibil așa ceva?” se întreabă el. „Visez cu ochii deschiși? E-o nebunie!”

Emma se-ntoarse la Rikki, Cleo deja nu se mai mișca, dar Rikki reușise să descurce frânghia și să găsească deschizătura plasei. Amândouă traseră de frânghii, până își eliberară prietena. Apoi o

scoaseră la suprafață.

Cleo era grea și inertă, dar până la urmă reușiră, La o distanță suficient de mare de barcă, ieșiră din apă, în sfârșit, Cleo începu să respire,

Rikki răsuflă ușurată, „E OK”, își zise ea. „O să fie bine, Dar acum trebuie să dispărem de-aici, înainte să ne observe idioții din barcă!”

Inima Emmei batea cu putere. „În curând, Cielo o să-și revină”, îi trecu prin minte, „O să-și dea seama că suntem în larg, la zeci de mile depărtare de țărm. O să aibă un atac de panică!”

— Ești bine? o întrebă Emma pe prietena ei, ținând-o încă în brațe.

— Da, răspunse Cleo agitată. Am intrat în panică! Nici nu știam că-mi pot ține respirația atât de mult timp. Dar apoi mi-am amintit ce povesteți voi. Și știți ceva? Am reușit să nu respir șaisprezece minute și jumătate!

Își privi prietenele, zâmbind fericită.

Zâmbi și Emma, în sfârșit. Era la fel de entuziasmată. N-o văzuse niciodată pe Cleo atât de încântată de noile ei puteri. Era straniu, dar minunat!

Rikki era bucuroasă că Cleo își găsisese, în fine, chemarea, dar nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a sărbători. În scurt timp, barca avea să se întoarcă în port și nu era cazul să se întâlnească pe drum. „M-am cam săturat de bărci pe ziua de azi”, se gândi Rikki.

— Haideți, fetelor! zise ea și se scufundă.

Cele două prietene o urmară. Înotară spre recifele de corali, apoi țâșniră pe lângă un banc de pești-clovn.

„O s-avem destul timp să-i arătăm lui Cleo toate minunățiile”, își zise întinzând mâna spre un pește roșu superb pe care nu-l mai văzuse până atunci Cleo zâmbi încântată, iar Rikki scoase pe gură câteva bule de aer. „Sper să fie ceva de durată”, se gândea Emma. „Nu m-ar mira ca mâine să spună din nou că nu mai vrea să intre niciodată în apă!” Dar, uitându-se la prietena ei dădu seama că Cleo era foarte relaxată. Emma zâmbi. Ea și Rikki erau deja obișnuiți cu minunățiile de sub apă, dar își arnintea cu drag de prima lor excursie de sirene. Se jucaseră cu un pui de delfin. În sfârși se puteau bucura toate trei de lucrurile astea.

Cleo scăpase cu totul de frica de apă

Se gândea doar la ce pierduse, în tota acest timp. Asta n-avea să se mai întâmple!

În ciuda pericolului în care se aflase, era fericită să înoate în ocean alături de Rikki și Emma. Avea convingerea că, în fine toate erau așa cum trebuie să fie. Cozile lor se unduiau în același ritm și toate trei zâmbeau încântate. Noile daruri păreau mai puternice în prezența celorlalte două sirene, de parcă se completeau una pe alta.

La un moment dat, Emma făcu semn cu capul și se îndreptară spre țărm. Fuseseră mult timp plecate, iar Lewis era probabil disperat. Și nu-l ajuta deloc faptul că ele se distrau de minune. Așa că toate trei dispărură într-un nor de bule și înotară cu viteză maximă spre casă.

Pe punte, Eddie, Jake și Johnno se uitau uluiți la echipamentul înghețat. Apoi, Eddie începu din nou să dea ordine. Barca nu putea fi clintită înainte de-a strânge plasa. Pe de altă parte, plasa nu putea fi strânsă atâta timp cât trolitul era înghețat. Jake și Johnno puseră apă la fiert într-o oală mică, pe care o aveau la bord, în timp ce Eddie supraveghea plasa. Indi ferent ce prinseseră, scăpase de mult. Era furios, așa că-și descărca nervii pe cei doi marinari. Don avea să-ntrebe de ce nu prinseseră nimic nici astăzi. Îi trebuia rapid o explicație plauzibilă.

## Capitolul 14

Cele trei fete se urcară pe stânci, în golfulețul secret. În timp record, Rikki se uscă pe sine, apoi pe prietenele sale, cu ajutorul puterii ei. Când își recăpătară picioarele, fugiră direct spre chei, unde-l găsiră pe bietul Lewis, care încă stătea nemișcat, sprijinit de stâlpul de lemn. Băiatul sări ca ars când le zări, dar răsuflă ușurat, văzând-o și pe Cleo.

Rikki și Emma îl luară cu ele la un suc, la cafeneaua Juice-Net, ca să-l liniștească un pic și să-i povestească tot ce se-ntâmplase. Cleo, în schimb, avea altceva de făcut, ceva ce nu mai putea

aștepta. Le promise prietenilor săi că se va întoarce rapid, după care fugi spre chei, unde se afla Esmeralda.

Don era pe punte. Tocmai își strângea echipamentul, când își zări fata.

— Cleo! strigă el, luat prin surprindere.

Traversă puntea, îndreptându-se spre ea. Fata era încruntată, așa că Don știa că nu era o vizită de curtoazie.

— E totul OK? o întrebă el îngrijorat.

— Tati, trebuie să-ți spun ceva, începu Cleo.

Don dădu din cap, puse un picior pe marginea bărcii și se sprijini, gata să asculte.

— Știu că n-o să te bucuri, adăugă Cleo.

Fata începu să-i povestească tot ce făcuse Eddie în ultimele zile. Don află despre plasele ilegale și despre țestoasele capturate. Cleo îi povesti și despre discuția pe care o auzise de dimineață, și despre planul lui Eddie de a pescui în zona interzisă, îi spuse și despre modul în care Eddie se purta cu Johnno,

Era rândul lui Don să se încrunte, ascultând vorbele fiicei sale. Scrâșni din dinți, furios. Exact când Cleo termină de povestit, văzură cum Eddie intra cu barca în port. Cleo se uită în ochii tatălui ei și înghiți în sec. „Tata nu e genul de om care să se-nfurie ușor”, se gândi ea. „Dar, atunci când se-ntâmplă, nu-i de glumit cu el! N-aș vrea să fiu acum în pielea iui Eddie.”

Don o trimise pe Cleo înapoi la prietenii ei, la cafeneaua Juice-Net, și-și termină treburile pe Esmeralda. Apoi așteptă ca vasul lui Eddie să ancoreze.

Eddie alerga în jurul traulerului, încercând să ascundă toate urmele. Trebuia să fie sigur că toate eventualele indicii dispăruseră - tot ce-ar fi condus la plasele de pescuit ilegale sau la mașinăria înghețată. Avusese nevoie de douăzeci de oale cu apă clocotită pentru a topi gheața, și tot mai erau câțiva țurțuri pe punte. În plus, trebuia să ofere o explicație plauzibilă pentru faptul că, și de această dată, se-ntorsese fără captură.

Pe punte, Johnno se străduia să dezlege frânghiile și să ancoreze vasul. Avea fața crispată, neagră de supărare. Deodată, îl zări pe Don, care se-ndrepta spre ei.

Johnno citi pe fata lui Don că acesta știa ce făcuse Eddie. Simți o ușurare în suflet.

— Ai strâns odată plasa aia? zbieră Eddie acru, din ușa cabinei.

Johnno nu răspunse. Eddie se așeză, dus pe gânduri.

— Care plasă, Eddie? întrebă Don, îndreptându-se spre cabină și privindu-l pe căpitan.

Eddie se albi, iar în ochi i se citea spaima. Ca toți cei cu gura mare, și el era un laș. N-avea curaj să-l înfrunte pe Don.

— Nu m-ai auzit, Eddie? continuă Don. Vocea îi era de gheață, Te-am întrebat: Care plasă?

Lui Eddie îi tremurau buzele, auzind vocea lui Don.

— Păi... ăăă... plasa...

Se bâlbâia, încercând să găsească o explicație salvatoare, Dar creierul său refuza să funcționeze. Mai mormăi ceva, apoi tăcu.

Urmă o pauză lungă, în care Don îl sfredeli neîncetat cu privirea.

— Johnno! strigă el, în cele din urmă.

Lui Eddie îi căzu bărbia-n piept. Știa că fusese descoperit și se dădu bătut.

— Da, răspunse imediat Johnno, venind în fugă.

— Vrei să-mi explici, te rog, ce se-ntâmplă aici?

— Da' sigur, șefu' răspunse el și-i aruncă lui Eddie o privire disprețuitoare.

Seara, familia Sertori se adună din nou la masă. De data asta, Cleo era foarte binedispusă. Ascultă cu interes povestea tatălui ei despre ce se întâmplase cu Eddie,

Johnno îi spusese totul. Fără știința lui Don, se petrecuseră multe ilegalități, Eddie nu muncea îndeajuns, fura echipament și dădea și date eronate despre capturi.

— L-am dat afară, concluzionă Don. Am avut încredere în el, iar el a încălcat toate regulile. Așa nu se poate!

— Bravo, tati! zise Kim și-i întinse o farfurie cu fasole.

Don îi zâmbi. Nu-i plăcea să renunțe la angajați, dar de data asta n-avusese de ales. Și totuși, nu

se simțea chiar în largul lui.

Cleo îi zâmbi încurajator, când aduse sarea și piperul la masă.

— Țestoasele îți vor fi recunoscătoare, îi zise ea, încercând să-l înveselească.

Don o privi, dus pe gânduri. În mod sigur, fiica lui știa mai multe decât auzise în acea dimineață, lucruri pe care doar Eddie și Johnno le-ar fi putut ști, de exemplu, cefei de plasă folosiseră. Don se întreba cum reușise Cleo să-l prindă pe Eddie în flagrant.

— De unde-ai știut că folosește o plasă ilegală? o întrebă.

— Am bănuț eu ceva, îi răspunse Cleo. Marea e plină de mistere, nu-i așa, tati?

— Da, ai dreptate.

Cleo îi zâmbi din nou, iar Don o privi gânditor. Din acea dimineață, fata lui se schimbaseră, oarecum. Dintr-odată, părea mai mare - mai matură. „Oare a crescut?” se gândi el. „Poate că stă doar ceva mai dreaptă... Oricum, sigur a câștigat încredere în sine.” Un gând înspăimântător îi trecu prin minte: oare Cleo avea cumva un prieten? „Nu știu dacă fac față...; noutăților, nu după o asemenea zi!” își spuse el.

— îmi pare rău că m-am îndoit de tine, continuă Cleo. Se postă lângă scaunul lui, se aplecă și îl sărută pe frunte. Apoi își petrecu brațul în jurul umerilor lui.

Don zâmbi și o îmbrățișă și el. Era din nou armonie între ei.

În acel moment, sună telefonul lui Cleo. Fata fugi și răspunse. Era Lewis, care voia s-o vadă chiar în acea seară. Murea de curiozitate să afle ce se întâmplase cu Eddie, până la urmă!

— Lewis, zise Cleo, cu o nouă siguranță în voce. Ce-ar fi să ne vedem mâine- dimineață? Vreau să-ți arăt ceva.

Conveniră să se vadă a doua zi dimineața, pe plajă, după care Cleo închise telefonul. Voia să cineze împreună cu familia ei. Dintr-odată, viața de sirenă i se părea incredibil de palpitantă. Dar faptul că acum știa că tatăl ei n-o mințise era cel mai important lucru din lume.

## Capitolul 15

În dimineața următoare, vremea era minunată - cu cer senin și soare strălucitor. Cleo sări din pat cât putu de devreme, își luă echipamentul de înot și fugi la Emma. Rikki era deja acolo. Curăța o portocală și spunea bancuri. Emma râdea în hohote. Cleo de-abia aștepta s-ajungă pe plajă. „Vreau să-i văd fața lui Lewis!” își zise ea. „Poate că, fără ajutorul lui, n-aș fi scăpat din plasă.”

Lewis era și el în drum spre locul unde își dăduse întâlnire cu Cleo. Se opri o clipă și văzu în nisip câteva ouă de broască țestoasă, care nu erau bine îngropate. Lewis oftă. Mai văzuse și altă dată asemenea ouă, dar era mereu fascinant. Îngenunche și le acoperi ușor cu nisip. În acel moment le zări pe Emma, Rikki și Cleo, care se îndreptau spre el. Se opriră când îl văzură în genunchi, pe nisip,

— Ia uitați-vă! le strigă el, Sunt ouă de țestoasă!

— Uau! izbucni Cleo și se așeză lângă el. Țestoasele mici sunt atât de drăgălașe! Sper că vor supraviețui toate...

Lewis îi zâmbi, se scutură de nisip și se ridică în picioare. „Ăsta-i unul dintre motivele pentru care țin atât de mult la Cleo”, se gândi el. „E atât de prietenoasă

— și se bucură ca un copil de micile momente magice!”

— Parcă voiai să-mi arăți ceva, nu-i așa? o zgândări el.

— Da, așa e, zise Cleo. Se uită la Rikki și la Emma, Gata?

În câteva clipe, cele trei fete rămaseră doar în costumele de baie. Râzând, se avântară toate trei în ocean.

Lewis se cățăra pe o stâncă și se așeză comod, urmărind scena.

Rikki și Emma rămăseseră un pic în urmă. Părul lor blond strălucea în razele soarelui. Era momentul lui Cleo. Niciodată, Lewis n-o văzuse atât de frumoasă.

Cele trei prietene se scufundară...

... iar apoi, simultan, trei cozi de pește se iviră din mare, doar pentru a dispărea într-o clipă din

nou, în valuri. Acum puteau explora împreună oceanul, se puteau bucura de toate minunățiile și comorile subacvatice... Lewis le urmări cu privirea până când cele trei dispărură la orizont. Deodată, văzu o mână ieșind din valuri, în semn de salut.

— Cool, zise el și un zâmbet îi luminează fața. Știa că acum Cleo era în elementul ei.